

Gambiareis Missie 2018: Reisverslag Jan & Ina

Op bezoek bij onze pleegkindjes in Gambia

Onlangs mochten we met de Gambiavrienden mee naar Banjul, Gambia om onze pleegkindjes te bezoeken. Zelf hebben we twee sponsorkindjes, Diminga (links vooraan op de foto), 6 jaar, en Fatima van 16 jaar. We betalen voor beiden hun jaarlijks schoolgeld. Voor ons is dit een laag bedrag, fiscaal aftrekbaar dan nog. Voor hen betekent dit een kans op een betere toekomst die anders onbereikbaar zou zijn.

Aangekomen in Banjul heb je meteen die cultuurshock. Aan de kust liggen de chique hotels waar je een heel comfortabele "all-in"-strandvakantie kan boeken. Een paar honderd meter in het binnenland begint de chaos, de gammele gebouwen, de overladen 30 jaar oude vrachtwagens samen op de weg met ezels karretjes en krakkemikkige fietsen.

We krijgen meteen een "handleiding" Gambia. Gambianen zijn erg vriendelijke mensen die je altijd begroeten met een brede en hagelwitte lach. Ze willen alles voor je doen als je maar een beetje respect voor ze hebt. Het feit dat ze telkens wel proberen om een centje bij te verdienen moet je er wel bijnemen, maar hoe zou je zelf zijn als je iedere dag moet knokken voor je bestaan?

De eerste dagen in Gambia werken we volop mee met de Gambiavrienden. Vrachtwagens met hulpgoederen voor scholen in- en uitladen. Papier, boeken, schrijfgerei, maar ook kleding en maandverband, computers voor het uitbouwen van computerklassen, tuingereedschap voor de landbouwprojecten, kasten voor een hospitaaltje. Ieder kind in het schoolproject krijgt jaarlijks een doos met "kadootjes" van hun sponsorouder. Die dozen moeten gesorteerd worden en bezorgd aan de juiste school.

Nadien hebben we nog even de tijd om langs het kleuterschooltje van Nyodema te gaan. We maken kennis met de directrice Mariamma Secka, een hele sterke vrouw, die naast haar eigen 5 kinderen nog 3 kinderen heeft geadopteerd van familieleden die in moeilijkheden zijn geraakt. Ze heeft het dan ook een tijdje heel moeilijk gehad, gelukkig dragen de twee oudste kinderen nu ook hun steentje bij.

Mariama belt voor ons naar Nancy, de grootmoeder van Diminga. Het telefoontje is een succes, we praten even met Nancy en we mogen meteen langskomen bij Diminga thuis. De taxi moet even zoeken waar het is, maar wanneer we voorbij een compound rijden waar een horde kindjes van 3 tot 7 jaar staan te zwaaien en te roepen *toubab toubab*, is het al snel duidelijk, daar moeten we zijn...

Gelukkig hebben we eraan gedacht om wat snoepjes en ballonnetjes mee te brengen en het is meteen een groot jolijt in de compound. Stel je een zandvlakte voor van zo'n 20 op 20m, omringd door een muur van verroeste staalplaten, waar zich 3 schamele woningen bevinden. Er lopen een tiental kindjes rond tussen 2 en 8 jaar en dan nog een aantal adolescenten. Sommige T-shirts hebben meer gaten dan stof. Deze mensen hebben duidelijk vrijwel niets... maar lijken wel gelukkig te zijn.

We hebben cadeautjes meegebracht voor Diminga en delen ze uit om het ijs te breken. We hebben voor Nancy ook een klamboe en een grote doos paracetamol meegebracht. Dit valt duidelijk in de smaak, medicijnen zijn voor de mensen hier erg duur en degene die je hier kan krijgen zijn dikwijls dan nog namaak en niet of nauwelijks werkzaam. Paracetamol is belangrijk als eerste redmiddel tegen malaria koorts.

Het valt direct op dat Diminga een slim meisje is. Haar moedertaal is Woloff, maar ze spreekt ook héél vlot Engels, dat krijgen ze hier al in de kleuterklas, tenminste diegenen die het geluk hebben om naar school te kunnen gaan. Ze kan al prima tellen en behoorlijk lezen, hoewel ze nog maar net uit de kleuterklas komt. Zulk een talent willen we graag sponsoren!

We zeggen dat we zeker niet elk jaar kunnen naar Gambia komen maar nu dat we hier zijn willen we Diminga wel een beetje verwennen. We vragen haar wat ze nu echt graag zou hebben, het antwoord komt snel, rijst.... Diminga eet graag! Het is nogal ontluisterend om dit uit de mond van een 6-jarig kind te horen, hier wordt duidelijk af en toe echt wel honger geleden. We hebben 2 zakken rijst van 50 kilo besteld. Uiteraard zijn ze erg blij daarmee, met 1 zak komen ze twee maand toe.

We vragen aan Diminga om ons te laten zien waar ze slaapt. Ze troont ons mee naar een klein kamertje van 3 op 3 waar geen enkel bed staat maar wel een paar plastic tuinstoelen. Overdag doet dit dienst als de "living". Er is nog een tweede kamertje van 3 op 3, daar kan je niet binnen want het ligt helemaal vol met opgestapelde, versleten, matrassen van "naakt" pvc schuim. 's Nachts wordt de helft van die matrassen in de living gelegd en dan wordt dit de tweede slaapkamer.

Met het relaas hierboven zou je denken dat het bezoek een trieste bedoening is, dit is helemaal niet zo. Deze mensen zijn fier en er zit de energie in om vooruit te komen, ze zijn ook niet uitzonderlijk arm in Gambiaanse termen. Ze hebben elektriciteit en toegang tot stromend, drinkbaar, leidingwater dat ze even verderop in de straat aan een kraantje, kunnen aftappen.

We zullen later nog eens gaan winkelen met Diminga en ook met Fatima onze andere pleegdochter. We zullen ook nog Sainabou, het sponsorkindje van onze dochter Sara, gaan bezoeken wat verder op het platteland in Jambanjelly. We nemen ook nog een paar dagen strandvakantie.

Aan het einde van onze Gambiareis is er een heus feest in het schooltje van Nyodema waar de Gambiavrienden net een watertoren hebben gezet. We worden als koningen ontvangen, we zingen en dansen en we pinken een traantje weg als de kleuters het Belgische volkslied aanheffen....

'k heb de zon zien zakken in de zee....in perfect Antwerps.

Ina en Jan

___ooo___

